

Nečaruj!

Tohle, Terezo, nedělej! Kolikrát ti to mám opakovat?!“
Hanku překvapilo, jak zní Vronův hlas rozčileně a přísně. Přitom malá Terezka nedělala nic jiného, než že si vypomáhala při pletení věnečku z květin magií tam, kde na zaplétání její nešikovné prstíky nestačily. Hanka pohlédla na přítele s tichou výčitkou. Vron se ale ještě víc zachmuřil a nespokojeně potřásl hlavou.

„Nejlepší by bylo, kdyby svou magii nepoužívala vůbec,“ prohodil nerudně směrem k Hance poté, co zaregistroval její nesouhlasný pohled.

Podivná nálada se Vrona držela už od chvíle, kdy holčička svým úžasným kouzlem přetrhla pouto mezi jednorožcem a člověkem a zachránila tím P’ujiba před neradostným údělem vyvržence. Po jejím zásahu se mohl mladý jednorožec vrátit zpět do stáda ke své rodině. Jednorožci Terezce na oplátku pomohli vyrovnat se s deficitem magie a překonat trauma, se kterým se potýkala po ztrátě svých rodičů. Jako zázrakem znovu začala mluvit a také se zdálo, že v ní ona příhoda probudila netušené schopnosti sedmého smyslu. Rozhodně ho nyní Terezka používala stejně často, jako člo-

věk používá oči nebo uši. Bylo nad slunce jasnější, že dostala do vínku mimořádnou magickou vnímavost.

„Možná bys ji měl vzít na Ostrov volby už letos,“ navrhla Hanka jednou večer Vronovi, když se šli posadit před srub, aby poslouchali ptáky a hledali na obloze první hvězdy.

Zavrtěl hlavou. „Ještě je brzo. Především se potřebuje naučit číst a psát. A taky základy matematiky. A musí umět kontrolovat využívání energie.“

„Je neuvěřitelně nadaná,“ rozzářily se Hance oči nadšením.

„Buď tak hodná a přestaň ji podporovat v jejím zahrávání si s kouzly. V normálním životě by se měla umět obejít bez magie. Jestli to nedokáže, koleduje si o trable.“

„Ale, Vrone, nebuď přece morous a dopřej jí trochu radosti.“

„Radovat se může i bez kouzlení.“

„Nejsi na ni zbytečně přísný? Vždyť o nic nejde. Jenom si hraje.“

„Magie není žádná hra.“

„Copak to necítíš? Zakazovat Terezce používat sedmý smysl je stejné, jako kdybys po ní chtěl, aby chodila se zavřenýma očima nebo zacpanýma ušima. Má magii v krvi.“

„No právě,“ zachmuřil se muž a odmlčel se.

Zpočátku doufala, že Vrona jeho divná nálada za den za dva přejde, ale mýlila se. Usmíval se jen v okamžiku, kdy dával Terezce dobrou noc. Důvěřivě ho objala ručičkami kolem krku a blaženě k němu přitiskla svou tvář. Hanku rozčilovalo, že nedokáže odhalit, co jejího přítele trápí. Neodpovídal ani na přímé, ani na nepřímé otázky. Stálo ji hodně úsilí, aby se s ním kvůli tomu nehádala před Terezkou. Holčička na rozdíl od Vrona vypadala šťastně. Zvědavě zkoumala svět kolem sebe a ochotně se učila všechno nové.

Akorát jednou se na Hanku rozzlobila. To když zjistila, že se vrací z výletu od svých čtyřnohých rodičů. Marně jí dívka vysvětlovala, že u nich byla jen na skok, aby Svátovi předala sazeničku zvláštního stromu, který má dělat společnost vzrostlému velikánovi v Pasteku.

„A kdy vezmeš na návštěvu k jednorožcům mě?“ žadonila Tereзка každý den, sotva se probudila.

„Vydrž, sestřičko,“ smála se Hanka její nedočkavosti, „ještě mě svazují školní povinnosti. Ale hned jak přijdou prázdniny, vyrazíme spolu za P'ujibem.“

„P'ujibo je ten nejkrásnější jednorožec na světě,“ toužebně vzdychla Tereзка.

„Však se dočkáš. Uvidíš celou jeho rodinu.“

„Když já nechci čekat, chci je vidět hned.“

Od chvíle, co se holčička zbavila svého psychického bloku a znovu začala mluvit, si Hanka občas říkala, že její mlčení mělo něco do sebe. Stále se opakující diskuse s malou holčičkou sváděly člověka k tomu, aby odsekl něco ve smyslu „dej už pokoj“ nebo „tohle jsem ti přece říkala nejmíň stokrát“.

„Buď trpělivější a neodbývej ji,“ napomenul Hanku Svát, když kamarádku přistihl, jak se na Terezku utrhuje. „Nezapomeň, že ta malá přišla o rodiče. Potřebuje teď spoustu lásky a pochopení, aby z ní vyrostl vyrovnaný člověk.“

„No jo, náš pan Chytrej spolknul všechnu moudrost světa,“ zamračila se na kamaráda, ale vzápětí se její nerudnost rozbila o Svátův nakažlivý úsměv.

„Promiň, že jsem se snažil poučovat jednu z nejchytřejších ženskejch, co znám,“ řekl a v očích mu svítily šibalské jiskřičky. V tom okamžiku si Hanka uvědomila, že se v něčem začíná podobat svému bratru Rafanovi.

„Hm, zatím moc ženskejch neznáš, takže to těžko můžu brát jako poklonu,“ odsekla s nadhledem Hanka a snažila se aspoň navenek zachovat vážnou tvář.

Sváta přimhouřil oči a raději změnil téma hovoru: „Hele, co kdybychom ten sobotní oběd u Zachariáše přehodili na neděli? V sobotu bych s sebou totiž nemohl vzít Aničku.“

„Proč ne, neděle se hodí stejně dobře jako sobota,“ souhlasila Hanka. „Co asi tvoje sestřička řekne na to, že její kamarádka najednou mluví?“

„Už jsem jí tuhle novinku oznámil. Nemůže se dočkat, až se s Terezkou uvidí. Asi by mi neodpustila, kdybych ji sem s sebou nevzal.“

„Chápu. Ale jsem vážně zvědavá, jak se teď holky dokážou dohodnout. Zajdu za Zachariášem, aby přípravy o den posunul. A dám vědět Rafovi,“ usmála se Hanka.

V neděli se do Kouzelných zahrad dostavil nejen Sváta s Aničkou, ale i Rafan s Andělou. Byl nádherný slunečný den, proto se rozhodli najíst venku v zahradě, podobně jako další hosté Zachariášova hotelu. Obě holčičky si spolu okamžitě začaly hrát a žádný z dalších hostů je nezajímal. K plné spokojenosti jim dostačovaly květiny na zahradě, písek na cestičce a pár kamínků.

„Miluju neděli. Nikdo na mě neřve: Makej! Makej! Všude klid. Společnost přátel, skvělé jídlo na dosah... Co víc si člověk může přát,“ spokojeně se rozhlížel Rafan, když dojedli.

Anděla se zavrtěla, olízla si rty a trochu nesměle se zeptala: „Hele, nevadilo by vám, kdybych se na květen a červen nastěhovala s Rafem do stromového domku tady v zahradách?“

„Mně určitě ne,“ odpověděl Sváta bez rozmýšlení, „stejně do konce školního roku bydlím v Pasteku.“

Všichni se tázavě otočili na Hanku. Byli zvědaví, zda její předsudky proti Pohromakově rodině, ke které Anděla patřila, nebudou na překážku rozhodnutí. Nebyli si jistí, jestli

unese představu, že se Anděla Pohromaková bude roztahovat v domku, který byl dlouhá léta jejím domovem.

Hanka je však překvapila. Trochu poťouchle si na pár vteřin vychutnala jejich opatrné pohledy a pak se zasmála.

„Jasně že ne. Klidně se nastěhuj. A vezmi si moji ložnici, ta je nejlepší.“

„Díky,“ usmála se Anděla vděčně.

„Pojď, dojdeme ještě pro studené pití,“ klepl Rafan Hanku do ramene a kývl hlavou směrem k budově.

Jakmile byli z doslechu, vzal kamarádku za loket. Otočila se k němu a zjistila, že jeho bezstarostný výraz zmizel.

„Poslyš, neděje se tu něco zvláštního?“ zeptal se.

„Proč myslíš?“ zarazila se. Všude vládl ničím nerušený klid, oběd proběhl v pohodě, nechápala, co se jejímu kamarádovi nezdá.

„Vron se tváří, jako by spolkl ježka, a šušká si se Zachariášem.“

„Jo, v tomhle máš pravdu. Vron je poslední dobou nějaký nesvůj. Asi má starosti s tím svým projektem na pomoc chudým nadaným dětem.“

„To ti řekl?“

„Ne. Vůbec mi na otázky neodpovídá.“

Rafan se zarazil a zahleděl se do prázdna. Hanka se polekala. Tenhle neosobní výraz jeho tváře ji pokaždé zneklidnil. Jak ho znala, hlavou se mu právě honily útržky varovných obrazů z budoucnosti. Neměla jeho vize ráda, obvykle věštily nepřijemné trable.

Netrvalo dlouho a Rafan se zprudka nadechl. Bezděčně si promnul oči.

„Co je?“ vyzvídala Hanka opatrně.

„Měli byste se co nejdřív odstěhovat pryč z Vronova srubu. Aby se vám tam něco nepříhodilo.“

„Cos viděl?“

„Oheň. Asi požár.“

„Víš co, nekaz mi dnešní krásné odpoledne. Slibuju, že si nebudeme hrát s křesadlem.“

Rafan chvílku vypadal, že bude Hanku nabádat, aby varování nebrala na lehkou váhu, ale nakonec jen vzdychl a řekl: „No dobrá. Pojdme pro to pití.“

I když se znovu o možném nebezpečí ani slůvkem nezmínil, podařilo se mu Hanku znervóznit. Několikrát se přistihla, jak přemýšlí o ohni. Mohl by vzniknout samovolně? Nebo snad Terezčinou zásluhou? Skoro se na Rafana zlobila, že odpověděl na její zvědavé otázky. K čemu jeho vize jsou, když ani nenaznačí, odkud pohroma přijde?

V pondělí musela do školy na další individuální hodinu v oboru směřování magie. Konečně se jí podařilo odsunout z mysli Rafanovy varovné řeči a věnovat se tomu, co ji zajímalo. Jemná práce s magií byla při výrobě amuletů důležitá. Hanka cítila, že má v tomhle směru mnoho co dohánět. Zatím magii používala spíš jako sílu a zbraň. Pracovat s ní úsporně a jemně bylo složitější, než si představovala. Pastecký profesor Teuklin ji učil, jak využívat magii v kouzlu neviditelnosti. Nikdy pořádně nezvládla ani základy. Hlavně kvůli tomu, že jí jemná a trpělivá práce se sedmým smyslem dělala potíže. Měla v povaze dračí razanci a netrpělivost, ale byla rozhodnutá se s tím poprat a naučit se ovládat.

Do srubu se vrátila ve výborné náladě. Vron právě Terezku učil písmenka, takže holčička uvítala Hančin příchod jako vysvobození z nudné činnosti.

Vronovi bylo jasné, že s výukou je konec. S povzdechem schoval pomůcky a poslal obě ven. Terezka se hned hnala na květinovou louku, aby Hance i sobě upletla čerstvý věneček z květů. Po obědě zatáhla Hanku k potoku a došlo na její nejoblíbenější činnost – stavění rybníčků. Zdálo se, že Terezku tahle blátivá zábava nikdy neomrzí.

Hanka ji načapala, jak i při téhle činnosti používá magii. Tvarovala hráze, nutila vodu, aby proudila postavenými kanály, aby tekla do kopce a pak malým vodopádem zpět. Přemýšlela, jestli holčičku nemá napomenout, ale všechno probíhalo tak přirozeně a neškodně, že se rozhodla Terezce nekazit hru.

Vtom se jí za zády vynořil Vron.

„Teri, copak tam děláš? Už jsem ti přece říkal, že při hraní se magie používat nemá.“

„Ale já ji nutně potřebovala,“ bránila se holčička.

„Můžeš stavět normální rybníčky? Bez vodopádů?! Tohle už nedělej!“

„Opravdu nesmím?“

„Opravdu nesmíš.“

Terezka ukřivděně rozkopala hráze. Hanka se na Vrona taky zamračila, ale nic neřekla. Hádat se s ním na tohle téma nemělo cenu.

„Možná bys měla vzít Terezku k jednorožcům už teď,“ řekl najednou její přítel a jeho hlas zněl smutně a unaveně.

„Ale vždyť mám ještě několikrát týdně vyučování. A prázdniny jsou málem za dveřmi,“ podívala se na Vrona, jako by se ptala, co ho to najednou napadlo.

„Klidně tě u profesorů omluvím.“

„Vrone, co se děje? Něco mi tajíš?“

„Zatím se neděje vůbec nic. Ale tys výlet Terezce slíbila.“

„Ano, slíbila. Ale hned teď? Proč takový spěch?“

„Neptej se. Prostě ji vezmi ke svým rodičům a hezky si společný výlet užijte.“

Hanka cítila, že má její přítel ke své žádosti vážný důvod. Ale dost ji vytáčelo, že jí ho nechce prozradit. A neméně ji rozčilovalo, že jí vůbec nedochází, oč se může jednat.

„Ve středu mám hodinu s profesorem Rohanem, takže bych mohla s Terkou ke stádu vyrazit dejme tomu ve čtvr-

tek,“ hledala Hanka nejbližší možný termín pro výlet. „Co ty na to? Vyhovuje?“

„No... Snad ano,“ souhlasil muž váhavě a sledoval Terezku, jak se snaží v blátě co nejvíc umazat.

Bylo nad slunce jasnější, že tohle provádí holčička Vronovi na truc. Moc dobře věděla, jak nerad ji vidí špinavou od hlavy k patě. Tentokrát se ale Terezka žádné reakce z jeho strany nedočkala. Než je opustil, prohodil pouze: „A umyjte se, než se vrátíte domů.“ Ani nezvýšil hlas. Terezku najednou přestalo bavit brouzdání se blátem a zamířila k Hance.

„Máš mě ráda?“ dívala se na ni velkýma důvěřivýma očima.

„To víš, že ano,“ vzala zablácenou holčičku do náruče, i když věděla, že následná očista bude kvůli tomu mnohem náročnější.

„Táta se na mě zlobí...“ prohlásila tiše.

„Ale jdi ty. On tě má rád. Jen ho mrzí, když neposloucháš.“

„Já už budu poslouchat.“

Možná tak do dnešního večera, pomyslela si Hanka, ale nahlas její slib nekomentovala.

„Půjdeme se umýt?“ navrhla sama Terezka.

„No, myslím, že to velice nutně potřebujeme,“ zasmála se Hanka, když holčičku pustila a koukla se na sebe.

Mytí se neobešlo bez cákání a spousty legrace. Přesto si Hanka nemohla nevšimnout magického zavlnění. Někdo v jejich blízkosti otevřel bránu. Asi přišla návštěva. Zvědavě zamířila spolu s holčičkou ke srubu. Překvapeně sledovala neznámého člověka, jak mluví s Vronem a něco mu předává. Než došly blíž, návštěvník se rozloučil a odešel.

„Kdo to byl?“ zajímalo Hanku.

„Doručovatel.“

„A co ti doručil?“

Vron v ruce svíral svitek s pečeti ochránců.

„Proč si s tebou dopisují tak oficiálně?“ podivila se Hanka. „O co jde?“

Vron pokrčil rameny. Nejevil sebemenší chuť dopis rozpečetít. Pár vteřin hleděl na Hanku a Terezku, jako by se nemohl rozhodnout, co odpovědět.

„Možná byste se měly k jednorožcům vypravit už dnes,“ pronesl nakonec tiše, ale rozhodně.

Hanka nadzdvihla obočí a Terezka se celá rozzářila: „Ano, ano, ano, půjdeme za nimi hned teď.“ A běžela Vrona obejmout.

„Nejdřív pojdte dovnitř, zabalíte si pár věcí a já udělám večeri,“ vzal holčičku do náruče a Hanka by přísahala, že se mu v očích zaleskly slzy.

„Ani se nepodíváš, co ti ochránci píšou?“ podivila se, když její přítel hodil zapečetěný svitek na polici.

„Korespondence má čas. Přečtu si ji večer,“ mávl rukou a ohřál směs masa a zeleniny, kterou si Hanka s Terezkou balily do tenkých, nasucho upečených placek.

„Musím si vzít s sebou panenku,“ vystřelila holčička od stolu, sotva dojedla.

Hanka se tázavě zadívala na Vrona.

„Ve škole tě omluvím. A u toho tvýho trpasličího profesora taky,“ řekl potichu. Nezdálo se, že by měl v úmyslu cokoliv vysvětlovat.

„Jsem už velká holka, mohl bys mi říct pravdu,“ zkusila z něj vymáčkout aspoň nějakou informaci.

„Nač si kazit náladu... Před pravdou stejně neutečeme. Raději si užijte výlet v klidu.“

„Jak mám být, sakra, v klidu, když vím, že mě úmyslně držíš v nevědomosti?!“

„Být naštvaná je daleko lepší varianta než se trápit, věř mi.“

„Tu tvoji dospěláckou ohleduplnost fakt nesnáším!“

„A pozdravuj ode mě R'íhana.“

